

LA PEDRA DE LA FELICITAT

Hi havia una vegada un poble, anomenat Vila-Important. Era un poblat molt petit en el que els veïns vivien al cim d'una muntanya. Havia moltes llars, cases, residències i una gran església. Als afores, les cases de camp i els xalets eren molt grans. Al centre de la vila, existia un palau abandonat perquè fa molts anys, un lladre va furar la Pedra de la Felicitat que es guardava dins. Aquest cudol estava partit en tres fragments i una llegenda comptava que mentre els trossos estigueren units tots serien feliços. Però des del robatori, faltava una porció. Per això, hi ha gent al poblat que passa fam, és pobra, no té diners, està en atur, no té esperança, aquesta és la crisi que mai no havien vist en aquell llogaret...

A la ciutat de València, en un col·legi dins del parc de Vivers, dos germans parlaven alegrement sobre la Pedra de la Felicitat. U s'anomenava Joan. Era fort, una miqueta gras i amb el pèl castany. L'altre, Dani, era molt llest i feia ús de les ulleres, unes glasses de cul de got. Molts xiquets l'anomenaven "empolló". Sempre estaven jugant a policies i lladres en el parc.

Sa mare els va dir que anirien a visitar a uns amics a Vila-Important. La família dels protagonistes van anar de viatge fins a la colònia. Els amics dels seus pares tenien un fill anomenat Pere. Tots van tindre una idea. Com que el pare de Joan i Dani estava en l'atur, anirien al bosc a buscar al furtador. Perquè, si trobaven la pedra, a més de fer història, la màgia d'aquella roca donaria treball al seu pare. Al dia següent, mentre les mares i els pares parlaven, els tres xiquets van anar al bosc per enxampar al criminal. Estaven armats fins les dents amb pistoles de joguet.

Van estar hores i hores buscant i no havien trobat res. A més, els seus progenitors estaven molt preocupats. Els tres amics van escalar una muntanya fins arribar a un arbre molt rar. Dani s'adonà que l'arbre era de mentida, estava fet de plàstic dur. Joan havia trobat petjades i va seguir el rastre. A pocs metres de l'arbre, va caure per un parany. Els seus amics s'adonaren i, rapidíssimament es van tirar ells també per l'amagatall sense saber que els podia passar. Tots van veure un passadís secret i el van seguir. El corredor va arribar fins a una gran sala d'ordinadors. L'habitable estava totalment ple de càmeres de vídeo. Hi havia un home assegut en una cadira. Era l'agressor!

El criminal portava una pistola, però aquesta no era de mentida. Va intentar apuntar als tres. Però Pere, que havia vist una pel·lícula amb la mateixa escena, va aprofitar que el rapinyaire no podia apuntar als tres a la vegada, i va escapar correuent per dins del corredor secret.

El lladre el va perseguir però, sense donar-se compte, es va entropessar i la seua pistola va caure al terra i redolà fins una claveguera. Ràpidament, va

córrer per el corredor. Els amics van tindre una idea, traure la seua arma de joguet i les seues esposes.

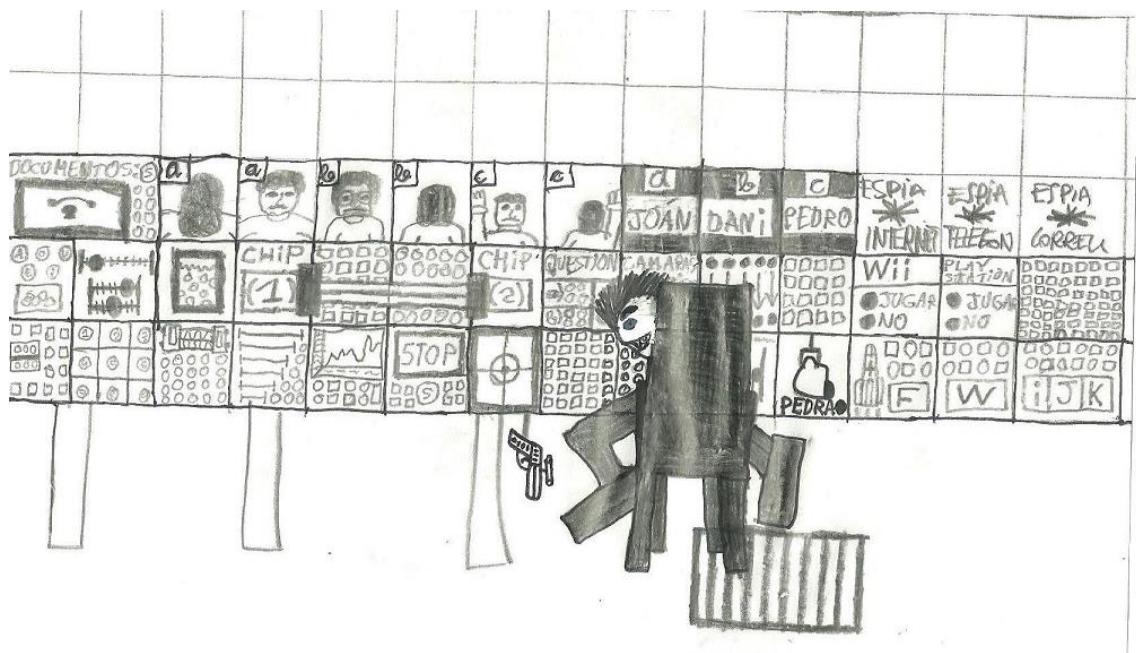
Els dos joves van córrer fins al final del passadís secret. On estava el lladre i Pere, al que el tenia amb les mans al costat de l'esquena. El tenia retingut.

Dani va apuntar al lladre amb la seua pistola de joguet. El lladre va creure que la pistola era la seua, i va soltar a Pere. Joan va posar les esposes al delinqüent i va travessar el bosc amb els seus amics fins arribar a la comissaria de policia. Dani va trobar el tros de pedra que faltava. Quina alegria!

Van mostrar el fragment a tots i junts, el van posar amb els altres trossos, completant el puzle de la Pedra de la Felicitat. A l'instant la gent es va sentir millor. La felicitat va tornar per sempre als seus cors, l'estima, la il·lusió, l'esperança i la passió per fer les coses ben fetes, era la raó de ser de tots els veïns.

El rapinyaire era un corrupte, l'enemic de l'alcalde, dels representants de l'assemblea del poble i dels interessos de la gent d'aquesta vila. Era un dictador i manipulador. Pensava, que separant el cudol, podia controlar la gent des dels seus ordinadors, programant tot tipus de malifetes.

Quan van portar a la carcel al delinqüent, els nostres protagonistes van tornar a la seua llar, trobaren als seus pares feliços i sense preocupacions. El pare de Joan i de Dani ja teia treball: vigilar la Pedra de la Felicitat. Al fi, els marrec d'aquell llogaret van fer història. Tothom va conèixer el seu interès i solidaritat per ajudar als habitants.

Diego Álvarez, 5é primària.